

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci **žalobce: G. R. A.**, zastoupen Mgr. Marcelou Valtrovou, advokátkou, se sídlem Školní 1238, Černošice, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, č. j. 52 Az 38/2004 - 23 ze dne 27. 10. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví blíže označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1615/VL - 19 - ZA04 - 2004 ze dne 2. 7. 2004, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se stěžovateli neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel svou kasační stížnost výslovně odůvodňuje ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dále uvádí, že si je vědom toho, že na udělení azylu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok, rozhodnutí žalovaného v tomto směru by však mělo předcházet dostatečné shromáždění podkladů. Žalovaný dle odůvodnění svého rozhodnutí vyšel pouze z údajů sdělených stěžovatelem

v průběhu správního řízení. Měl však zohlednit rovněž informace o situaci o vývoji ve stěžovatelově vlasti. Proto se stěžovatel domnívá, že žalovaný v této souvislosti nesprávně posoudil skutkový stav věci a neměl dostatečný podklad pro své správní uvážení. Nezohlednil, že stěžovatel žije na území České republiky již patnáct let a ve světle informací o situaci v Jemenu dospěl k závěru, že návrat tam by pro něho byl problematický až nebezpečný. Z výše uvedených důvodů navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž žádá, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na názoru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu uvedené v § 14 zákona o azylu, přičemž poukázal na skutečnost, že stěžovatel měl a mohl řešit svou situaci na základě zákona o pobytu cizinců. Krajský soud postupoval v souladu s platnými právními předpisy, a proto žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zejména zjistil, že stěžovatel v roce 1989 na základě vládního stipendia odcestoval do tehdejšího Československa, v České republice poté až do roku 2004 neúspěšně studoval na několika vysokých školách. Platnost studijního víza mu uplynula dne 4. 4. 2004, neboť poslední ze škol, na které se přihlásil, nebyla řádně akreditována. Stěžovatel se proto rozhodl požádat o azyl. Domnívá se, že by mohl mít po návratu domů potíže pro své názory, jelikož se považuje za moderního muslima a nesouhlasí s konzervativními postoji. Vyloučil, že by po návratu do vlasti mohl mít potíže se státními orgány. Žalovaný stěžovateli azyl neudělil, neboť dospěl k závěru, že se v jeho případě nejedná o azylově relevantní důvody, a poukázal zejména na skutečnost, že stěžovatel se opakovaně obracel na zastupitelské orgány své vlasti, přičemž mu bylo vždy vyhověno a o azyl požádal až po patnácti letech pobytu zde. Z obsahu informací o zemi původu pak žalovaný dovodil, že stěžovateli v jeho vlasti nehrozí pronásledování ani pro členství v Jemenské socialistické straně. Jak Nejvyšší správní soud dále zjistil z obsahu soudního spisu, stěžovatel toto rozhodnutí napadl žalobou, ve které konstatoval, že žalovaný na základě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho vydal nezákonné rozhodnutí. Konkrétně pak pouze uvedl, že má stálou obavu z pronásledování islámskými skupinami, protože jemenské státní orgány mu nejsou schopny zajistit účinnou ochranu a jednání těchto skupin záměrně tolerují.

Krajský soud stěžovatelovu žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že skutkový stav byl žalovaným zjištěn řádně a dostatečně a závěry, které z něho žalovaný učinil, jsou v souladu se zákonem. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 6. 12. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 20. 12. 2004.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil námitku podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle obsahu kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dovodil, že stěžovatel uplatňuje též důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud tedy za této situace kasační stížností napadený rozsudek prezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o námitku směřující do kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pak Nejvyšší správní soud předesílá, že nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy by šlo tehdy, pokud by soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právní předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo pokud by aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil by se nesprávnosti při výkladu.

Pokud stěžovatel konkrétně uvádí, že v jeho případě je splněn azylově relevantní důvod podle § 14 zákona o azylu, pak tomuto tvrzení přisvědčit nelze. Podle tohoto ustanovení lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, pokud v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení (srov. rozsudek publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ze spisů nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o překročení mezí správního uvážení žalovaným nebo o jeho zneužití, neboť žalovaný posoudil osobní situaci stěžovatele a důvod hodný zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu neshledal. Správnost jeho závěrů nezpochybňuje ani stěžovatelem uváděná okolnost, že žalovaný do odůvodnění svého rozhodnutí výslovně neuvedl, že zohlednil též situaci ve stěžovatelově vlasti, neboť tato situace byla posuzována v celém správním řízení. Pokud stěžovatel dále uvádí, že mělo být zohledněno, že v České republice žije již více jak patnáct let, pak v této souvislosti lze konstatovat, že stěžovatel měl i jiné právní nástroje k úpravě svého pobytu, a proto mu nelze přisvědčit, když zvolil alternativu pro sebe nejjednodušší. Tato stěžovatelova námitka tedy není důvodná.

Další námitku stěžovatel uplatnil dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující. Krajský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil.

Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu